Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 24/07/2022 a les 13:15

Una motomami expansiva, emperadriu, enigma, 'enterada'

Ahir a la nit Rosalia va presentar el nou disc al Palau Sant Jordi

Rosalia al Palau Sant Jordi | Jordi Borràs / ACN

Ahir a la nit, **Rosalia** va presentar el nou disc al Palau Sant Jordi, en la setena parada del *Motomami World Tour*, que la durà arreu del món. La gira ha arribat a Barcelona entre controvèrsies i crítiques de qui potser no ha entès la idea darrere de *Motomami* (Columbia, 2022) o que **Rosalia**, des que va començar el seu projecte, aposta per trencar amb allò establert i innovar, ja sigui des del seu vessant més artístic com des del comunicatiu.

I és que el nou directe de la cantant de Sant Esteve Sesrovires és fidel al concepte del disc, fa honor a la seva dualitat i ofereix tan intimitat com desfogament ballable, en una muntanya russa emocional -com ho és el disc- de ritme trepidant, de la mateixa manera que prescindeix de bandes tradicionals i prioritza fer brillar la seva veu i la coreografia dels ballarins que l'acompanyen. L'espectacle va durar poc més d'una hora i mitja, en què **Rosalia** va encabir una trentena de cançons per a tots els gustos i de totes les èpoques de la seva breu però ja estel·lar trajectòria.

Les entrades no eren pas barates, però un bon exèrcit de *motomamis* va fer-se-les per costejar-se-les i omplir el Sant Jordi. Alguns, fins i tot, van fer cua a les portes del Sant Jordi dies abans per aconseguir lloc a les primeres files de la pista, a tocar de la seva ídol -perquè, si encara hi havia dubtes, ahir es va poder confirmar que **Rosalia** ja s'ha convertit en una icona pop idolatrada per adolescents i adults-; un esforç que es va veure recompensat. El públic que es va congregar ahir al recinte de Montjuïc era dispar, quant a edat i vestuari, amb un sector destacat i reconeixible,

abillat amb samarretes de *merchandising*, vestits de moters o amb calcomanies amb el logo de *Motomami*.

A les 21:30 h el Palau Sant Jordi era ple de gom a gom, preparat per rebre l'artista a qui reclamaven entre crits i xiulades -tot i que distret momentàniament per l'aparició estel·lar del *youtuber* Ibai Llanos a la graderia VIP-. **Rosalia** no es va fer esperar massa i, puntual com no ho sol ser ningú, a les 21:40 h va fer embogir l'estadi amb els rugits de motos que -ja ho sap tothom- marcaven l'inici de la nit. Amb els cascos lluminosos de *motomami* van sortir ella i els ballarins fent moviments quasi tribals al so metrallador de les motos. I va començar el "Saoko".

Rosalia al Palau Sant Jordi Foto: Jordi Borràs / ACN

De l'explosió de *saoko* (que es podria traduir com "alegria, música.."), es va passar al dolç i descontruït reggaeton "Candy", per tornar a fer un espectacle, just després, seguint els balls de TikTok i repetint el mem ja popular del xiclet, amb "Bizcochito". Va ser el torn, llavors, de "La fama" que, sense comptar amb **The Weeknd** i sent la primera cançó que va descobrir del disc ja fa vuit mesos, la cantant va tenir el bon ull de modificar-ne lleugerament la melodia -de fet, és de les úniques cançons de la nit que va sonar substancialment diferent de les versions enregistrades-.

I aleshores, intimitat. Perquè de la mateixa manera que l'àlbum, el directe de *Motomami* juga amb encert fent un vaivé de *moods* i experiències, mostrant les dues cares de l'artista, i presumiblement també del seu públic: un costat festiu i un costat emocional. **Rosalia** es va quedar sola a l'escenari, sense els vuit ballarins que la seguien, i només acompanyada d'una guitarra elèctrica, i va agrair -en català- tot el públic que s'havia apropat a veure-la en un escenari que la fa tan "feliç". Així va mostrar la primera cançó de la nit que no forma part del disc, "Dolerme", que va publicar just a l'inici de la pandèmia, el març de 2020. Moment per una mica de *Mal querer* (Columbia, 2018), amb un passional "De aquí no sales", que va unir amb "Bulerías", un *comeback*

als seus detractors per explicar que la seva no és una fama casual: "*Yo me maté 24/7, eso es lo que tuve que hacer*", hi canta **Rosalia**.

I amb la mateixa coreografia amb què va presentar el disc en el *live* de Tik Tok, l'artista va enfilar "Motomami", muntada en la moto humana que formaven els seus ballarins. I **Rosalia** ballava i saltava, sense perdre la veu, amb uns talons d'infart. És cosa de *motomamis*. Tot i així, per a aquest directe, l'artista ha tingut especial cura de quan ballar i quan prioritzar la veu. No es tracta que en les balades fes una posta d'escena més relaxada, que també, sinó que ha après de l'experiència. El directe de *Los Ángeles* (Universal, 2017) -el primer disc que va publicar, al costat de **Refree**- era intimista i emocional, i prioritzava l'instrument per sobre de tot, fent brillar la veu d'aquella artista que just es presentava al món. La gira d'*El mal querer*, en canvi, posava al centre el xou, explosiu i exuberant, on quasi tenien més importància els balls de **Rosalia** que la seva veu. El *Motomami World Tour*, per complaença crec que de tots, combina a la perfecció totes dues facetes. **Rosalia** no volia deixar d'oferir un gran espectacle al seu públic, però en aquesta ocasió, ha deixat gran part del pes del moviment als seus ballarins, i ella es mou amb desimboltura i gràcia entre ells, sense posar en risc la seva veu, i quan cal i no canta, bota i perreja com ningú.

Rosalia al Palau Sant Jordi Foto: Jordi Borràs / ACN

I com dèiem, dualitat i muntanya russa emocional. **Rosalia** va posar-se a cantar aleshores "G3 N15", la cançó que va fer per al seu nebot quan estava a Estats Units preparant el disc perquè quan ell fos gran entengués per què no era al seu costat i com l'estimava. I l'emoció que va imprimir en cantar aquesta lletra, ja de per si plena de sensibilitat, va deixar l'audiència aguantant la respiració, amb llàgrimes als ulls i pell de gallina. I el fet que vinguéssim de ballar "Motomami" no va impedir que poguéssim connectar amb la tendresa i l'enyor de "G3 N15", i tampoc que després poguéssim tornar a ballar amb "Linda", cançó que va fer en col·laboració amb **Tokischa**, que ahir va sonar pels altaveus.

Tot era retransmès per unes càmeres omnipresents, a vegades en mans de la mateixa cantant o dels ballarins, que no només mostraven el que passava dalt l'escenari als espectadors més allunyats d'ell, sinó que eren una part intrínseca de l'espectacle, un element estètic més amb què **Rosalia** jugava amb desimboltura i s'adaptava ràpidament als nous llenguatges que ja va ensenyar al *live* de TikTok.

Després de baixar de l'escenari, per passejar-se al costat dels fans de les primeres files -a qui, per alegria d'ells, i no tanta dels qui ho escoltàvem, va passar el micròfon- cantant "La noche de anoche", va arribar un dels moments més espectaculars de la nit. I això que encara quedava per davant més de la meitat del concert. La cançó que dona veu als crítics de l'artista, "Diablo", va brillar amb una posada en escena conceptual, en què **Rosalia** es desmaquillava per mostrar la seva cara més real i que en el fons no és diferent de "*la que sale por TV*", i els llums passaven de blanc a uns tons vermells infernals quan entrava la veu endiablada. I estant ja sola a l'escenari, es va situar davant del piano, per cantar una cançó tan intimista com eròtica com és "Hentai" -títol que potser ve a dir ben bé això: erotisme en un format inesperat i poc carnal-.

Van seguir "Pienso en tu mirá" i la versió de "Perdóname" (**La Factoria** i **Eddy Lover**). Els ballarins van col·locar-li aleshores una llarga faldilla negra, que ocupava tot l'escenari, que com una cua de núvia en dol va emmarcar l'artista mentre recuperava, en una espectacular versió de flamenc-rock, "De plata", del disc *Los Ángeles*.

L'exèrcit de *motomamis* va demostrar aleshores saber-se el disc fil per randa cridant l'"Abcdefg", i **Rosalia** els ho va tornar en arribar a la "M" i canviar l'"eme de motomami", per "ema de milionària", amb què va improvisar *a cappella* un fragment de l'emblemàtica cançó en català amb què va sorprendre tothom el 2019.

Rosalia al Palau Sant Jordi Foto: Jordi Borràs / ACN

I amb l'ambient ja festiu, va enfilar "Combi Versace" -en què va aprofitar per ballar amb força quan sonava **Tokischa**-, que va acabar per combinar amb un remix reggaetoner amb "Relación" (**Sech**), "TKN", fragments de les definidores del gènere, "Gasolina" (**Daddy Yankee**) i "Papi chulo" (**Lorna**), "Yo x Ti, Tu x Mi", en què va convidar a la primera fila a ballar dalt l'escenari, i la inèdita, que molts ja auguren cançó de l'estiu, "Despechá". Tot i haver-ho llegit en cròniques, i haver-ho vist a les xarxes, va ser sorprenent com tot el públic cantava una cançó que encara no s'ha ni publicat i va ser una prova més de com se les gasta la de Sant Esteve Sesrovires. La gestió que fan ella i el seu equip de la comunicació és tan creativa, valenta i preclara com la que fa l'artista en el disc. I encara hi ha un altre mèrit que es desprèn d'aquesta mena de remix ballable, i és que de la mateixa manera que la *GenZ* recupera i converteix en *cool* el més hortera dels 2000, **Rosalia** és capaç de tornar *cool* i de culte el reggaeton.

Ahir va estrenar també encara una altra cançó inèdita, "Aislamiento", en què, mentre els ballarins la duien en braços en forma de creu, entre emperadriu i màrtir, ella cantava: "*Es el imperio el que destruye la emperatriz que lo construye*". I és que sembla que **Rosalia** té certs problemes amb la fama; se sap emperadriu, però com si ho fes per mantenir els peus a terra, i com queda palès també a "La fama" o "Sakura", es repeteix constantment que la fama no és per sempre, "*como ella viene, se te va*", perquè "*ser una popstar nunca te dura*".

"Blinding Lights" i "Dinero y libertad" -tampoc publicada- van precedir "Como un G", la cançó d'amor sofert que va fer que el públic, com activats per un ressort, encengués les llanternes del mòbil i il·luminés el Sant Jordi. "Malamente" i els seus *tra-tras*, que el públic va celebrar amb escreix, i "Delirio de grandeza" (**Justo Betancourt**) van marcar la recta final del concert, que va seguir amb força amb "Con altura" i "Chicken Teriyaki". Inspirada en **Lole y Manuel**, "Sakura" va ser de nou una aturada del ritme frenètic i una demostració més de l'espectacular veu de **Rosalia**, que per aquesta cançó es va acompanyar d'un pianista -mig amagat a un costat de l'escenari-. L'espectacle va acabar finalment amb "CUUUUuuuuuute", una cançó que resumeix i combina a la perfecció la dualitat del disc.

Rosalia va demostrar en poc més d'hora i mitja el seu punt de geni, que va més enllà de la seva immensa qualitat interpretativa. Però un geni, sense la seva dedicació, perfeccionsime i valentia per arriscar i experimentar, no arriba ni a geni ni a històries. El *Motomami World Tour* no té la voluntat d'oferir concerts de mer lluïment interpretatiu -tot i que la cantant hi demostri també el seu valor vocal-, sinó que pretén reproduir fins a l'extrem tot el concepte i estètica de l'univers *Motomami*, un disc en què la instrumentació perd pes, es fa lleugera, se simplifica i es combina si cal, sempre al servei de la veu de l'artista. I un disc que va també més enllà de la música, amb tot un llenguatge visual fresc i innovador. I així és com l'ha portat al directe, com a l'artista "*expansiva, emperadriu, enigma, 'enterada*"' (l'"*e*" d'"Abcedfg") que és. Fer-ho és de *motomamis*.

Avui es repetirà l'experiència, al mateix lloc i a la mateixa hora. La setmana vinent, el *Motomami World Tour* ja serà a Bilbao, per seguir recorrent el món fent parada a Mèxic, Brasil, Argentina, Califòrnia, Nova York, Alemanya, Regne Unit i França, entre altres.